

V JEDNO LETNÉ RÁNO V ROKU 1992 som sa zobudila a uvedomila som si, že sa už konečne musím začať zaoberať tým, čo spôsobilo, že sa mi za niekoľko mesiacov tak veľmi zväčšilo brucho. Už som to nemohla ďalej ignorovať. Jedna časť mňa vedela, že v mojom vnútri sa deje niečo vážne zlé a že nakoniec budem musieť ísť k lekárovi a nechať sa vyšetriť.

Nedokázala som si pripustiť, že sa so mnou môže diať niečo „zlé“. Zdalo sa mi, že robím všetko správne! Vždy som si dávala veľký pozor na svoje zdravie, aktívne a svedomito som sa oň starala vyše dvanásť rokov. Jedla som zdravé, výživné, vegetariánske jedlá, pila som iba čistú, filtrovanú vodu a každý deň som cvičila na minitrampolíne. Žila som v malom domčeku na pláži v Malibu, v Kalifornii a dýchala čerstvý morský vzduch. Navyše, po všetkých tých rokoch práce na rozvoji svojej osobnosti som už nemusela vedome upriamovať svoje myšlienky pozitívnym smerom, išlo to prirodzene. Žila som v spokojnom manželstve, milovala som svoje deti a oduševnene a s nesmiernou vďakou som vykonávala svoju prácu – cestovala som po svete, robila semináre a učila iných, ako sa uzdraviť. Bol to život, po akom som vždy túžila.

Celý život som sa zúčastňovala na kurzoch a seminároch, kde som sa učila všetko o liečení tela a duše. Zdá sa, že celý môj život vychádzal z princípov založených na dobrom zdraví a celkovej pohode. „Žila som

to, čo som učila.“ A odrazu mi narástlo také veľké brucho, akoby som bola tehotná, hoci som si bola istá, že nie som. Ako sa to mohlo stať, keď som robila všetko správne?

Tak veľmi som sa hanbila a cítila sa trápne, že som sa nedokázala so svojimi obavami zdôveriť ani najbližším priateľom. Veď ja, „odborníčka“, ktorá iných učila, ako sa majú starať o svoje zdravie, som si teraz nedokázala zapnúť ani svoje najširšie nohavice.

Viac než pätnásť rokov som pracovala vo sfére prirodzeného liečenia a alternatívnej medicíny, a teraz, keď som sama vážne ochorela, nedokázala som si predstaviť, že pôjdem ku „klasickému“ lekárovi. Hoci som vedela, že súrne potrebujem riadne lekárske vyšetrenie, nevedela som, kde začať alebo komu zavolať.

Nemala som odvahu zavolať priateľke, a keďže som nevedela, čo mám robiť, rozhodla som sa, že zájdem do miestneho kníhkupectva. Prezrela som si poličky a našla knihu od istej lekárky, špecialistky na ženské zdravotné problémy, ktorá bola známa tým, že ako prvé riešenie nenavrhovala vyoperovanie všetkých orgánov. Myslela som si, že možno by bolo rozumné začať práve u nej, a keď som zavolala na číslo uvedené na konci knihy, bola som príjemne prekvapená a potešená, že som dostala termín na vyšetrenie už o šesť týždňov.

No za ten čas akoby sa moje brucho nafúкло do ešte väčších rozmerov a menštruáciu som dostala oveľa skôr, ako som mala. Večer pred vyšetrením som nabrala odvahu a zdôverila som sa so svojím zdravotným problémom svojej najlepšej priateľke Catherine. Zároveň som ju poprosila, aby na to vyšetrenie išla so mnou.

Keď sme prišli do čakárne, prišlo mi zle pri pomyslení na možnú diagnózu. Kým sme s Catherine sedeli pred ordináciou, rozprávali sa a čakali, kedy ma zavolajú dnu, začal ma od strachu oblievať studený pot. Po hodine a pol konečne vyšla von sestrička a zavolala nás dnu. Trištvrt hodinové vyšetrenie bolo veľmi dôkladné a trvalo nekonečne dlho. Doktorka takmer nič nepovedala, až kým nakoniec nevyslovila to, čoho som sa najviac obávala.

Keď skončila, mlčky sa ku mne obrátila a pozrela sa mi priamo do očí. Príjemným hlasom, ktorý ale nevyjadroval žiadne emócie, mi povedala:

„Brandon, vyzeráte ako v piatom mesiaci tehotenstva, ale v bruchu máte nádor veľký ako basketbalová lopta.“

Keď som sa zúfalo snažila pochopiť, čo povedala, zdalo sa mi, ako keby v mojom vnútri začalo všetko bláznivo víriť. Zúfalo som sa pokúsila znieť veselo, keď som prehovorila: „Ale no, pani doktorka, trošku prehánate. Basketbalová lopta, to ste trochu prešvihli, nie? Basketbalka je taká-to!“ rukami som naznačila veľkosť lopty a neveriacky som sa pousmiala, no zároveň som sa cítila hlúpo.

Nereagujúc na môj pokus o humor, rozhodne a dosť ostro odpovedala: „Mám to radšej nazvať volejbalovou loptou? Tá je *takáto* (naznačujúc veľkosť volejbalky). A navyše vám tlačí na ostatné orgány. Nemali ste pocit, že sa vám v ostatnom čase ťažšie dýcha?“

Prikývla som a potichu som zamrmlala, že som si myslela, že príčinou bolo nafúknutie a zvýšená váha. „Spôsobuje to ten nádor,“ povedala, „tá hmota v oblasti panvy vám narástla od ohanbia až hore ku hrudníku (názorne mi pritom ukazovala, aký priestor nádor zaberal v mojom tele) a tlačí vám na bránicu, takže sa vám ťažko dýcha. Je taký veľký, že ešte *dnes* budete musieť ísť do nemocnice na ďalšie vyšetrenia, aby vám ho mohli vyoperovať.“

Úplne mi to vyrazilo dych. Ešte som urobila zopár chabých pokusov o odľahčenie situácie, kým som našla odvahu požiadať ju, či by sme sa mohli porozprávať v súkromí jej kancelárie.

Keď sme kráčali po chodbe, Catherine neustále niečo rozprávala a zaplavovala lekárku rôznymi otázkami. Predpokladám, že sa len snažila získať pre mňa nejaký čas, aby som si to dala v hlave dohromady a trochu sa spamätala. Posadili sme sa a ja som sa lekárky spýtala, čo presne to všetko znamená a aké mám možnosti. Zdalo sa, že čím viac rozprávala, tým horšie to všetko znelo. Operácia bola mojou „jedinou možnosťou“ a mala som na ňu ísť okamžite.

Ako sa zvyšovalo moje napätie, srdce mi začalo biť ako splašené. Cítila som sa ako v pasci. Nakoniec som musela s pravdou von: „Pani doktorka, ja to nemôžem urobiť. Viete, pracujem v oblasti liečiteľstva. Mala by som urobiť, čo učím a pokúsiť sa vyliečiť po svojom... Koľko času mi môžete dať?“

Jej tvár ešte viac zväžnela, keď ma upozornila, že o takýchto veciach sa nežartuje. „Vy tomu asi nerozumiete, Brandon,“ povedala. „Nejde len o veľkosť toho nádoru. Mňa momentálne trápi, že by sme vás mohli stratiť do niekoľkých dní, lebo silno krvácate. To nie je menštruácia. Vy máte vnútorné krvácanie.“

Začala som bojovať a dohadovať sa s ňou, používajúc všetky možné argumenty. Všetko, čo mi lekárka hovorila, sa mi zdalo byť rozumné a logické. Nechcela som urobiť nič, čím by som ohrozila svoj život, ale jednoducho som cítila silné nutkanie *vybojovať* si nejaký čas navyše. Musela som dostať šancu, skúsiť sa vyliečiť sama, alebo aspoň urobiť, čo bolo v mojich silách.

„Čo keby som dokázala zastaviť to krvácanie pomocou hypnózy, homeopatie alebo tak? Koľko času by ste mi potom dali?“ spýtala som sa. Rozhorčene pokrútila hlavou a milo, ale absolútne ráznym a zároveň starostlivým tónom mi povedala: „Brandon, pôsobíte ako veľmi rozumný človek. Ja tiež verím v alternatívne spôsoby liečby, ak to diagnóza dovoľuje, ale masa vo vašej panve je priveľká, takže o tom ani neuvažujte.“

Ukazujúc na poličky plné kníh, ktoré lemovali steny jej kancelárie, ako keby boli nezvratným dôkazom jej slov, pokračovala: „V týchto knihách nenájdete *ani jediný* prípad ženy, ktorá by sa prirodzeným spôsobom vyliečila z takého veľkého nádoru, aký máte vy. Takže aj keď máte tie najlepšie úmysly, nemám to svedomie vás odtiaľto pustiť v takom stave, v akom sa nachádzate. Ako lekárka mám povinnosť zachraňovať životy, takže sa ešte dnes musíte hlásiť v nemocnici.“

„A čo ak by ste mi jednoducho *museli* dať nejaký čas? Koľko by to bolo?“ naliehala som úpenlivo. A tak naše dohadovanie pokračovalo, až sme sa nakoniec po polhodine dohodli, že ak sa mi nejakým spôsobom podarí v priebehu niekoľkých dní zastaviť krvácanie, budem mať mesiac na to, aby som urobila aj nemožné, ak to bude v mojich silách. *Ak* by sa mi ale stav zhoršil, musela by som jej okamžite zavolať, a *ak* by do mesiaca nádor úplne nezmizol, vrátila by som sa a odovzdala sa do rúk chirurgom, ktorí by ho operatívne odstránili.

Keď som odchádzala z jej kancelárie, pozrela som do jej ustarostených očí a cítila som, že jej na mne naozaj záleží. A zároveň som na nej

videla, že pochybuje o tom, že sa dokážem sama vyliečiť. Potichu, ale s istotou v hlase povedala: „Dovidenia o mesiac,“ presvedčená o tom, že operácii sa nevyhnem.

S búšiacim srdcom som vykročila do slnkom zaliateho Los Angeles a mala som pocit, akoby ma pustili z väzenia. Hoci sa mi L. A. nikdy ktoviečo nepáčilo, v ten deň mi pripadalo ako to najkrajšie miesto na zemi. Stromy akoby hrali všetkými farbami, vzduch nádherne voňal a ja som sa cítila nesmierne šťastná už len pri pomyslení, že žijem. Všetky moje zmysly boli nabudené, ba až vybičované na maximum. Život mi pripadal nesmierne cenný.

V tom okamihu sa stalo niečo výnimočné. Zdalo sa mi, akoby úplne zastal čas. Všetok strach utíchol a z môjho vnútra vychádzalo tiché, ale absolútne „presvedčenie“, že som práve zažila obrovský budičiek a tento nádor je vlastne dar, ktorý ma má niečo veľmi dôležité naučiť, a ja dostanem možnosť sa z neho vyliečiť.

Otázka už neznala, či sa vyliečim, ale *ako*.

Hoci som ešte nepoznala cestu k vlastnému uzdraveniu, už som si uvedomovala, že tá časť mňa samotnej, ktorá ten nádor vytvorila, ho bude vedieť aj odstrániť. Pri tejto myšlienke som pocítila až detskú nevinnosť a dôveru, že nájdem spôsob, ako zistiť, čo ma tento nádor mal naučiť.

A tak sa začala moja cesta k uzdraveniu.